

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Spolek – Ochránci Českého lesa**, se sídlem Plzeň, Boženy Němcové 729/28, IČ 266 30 923, zastoupeného JUDr. Václavem Koreckým, advokátem, se sídlem Plzeň, Bedřicha Smetany 167/2, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2015, čj. RR/4185/15,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 17. 12. 2015, čj. RR/4185/15, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13.200,- Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Václava Koreckého, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 26. 2. 2016, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2015, čj. RR/4185/15 (dále též jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Rozhodnutím Městského úřadu Domažlice (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*stavební úřad*“) ze dne 14. 9. 2015, čj. MeDO-48631/2015-Sz (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“ nebo „*územní rozhodnutí*“) bylo k žádosti RoBiN OIL s.r.o., IČ 49823574, se sídlem Kladno – Dubí, Libušina 172, rozhodnuto podle § 79 a 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*stavební zákon*“), a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, o umístění stavby Myčka osobních a dodávkových automobilů u ČSPH RoBiN OIL-Folmava (dále též jen „*stavba*“) na pozemku parc. č. 375/8 (ostatní plocha), parc. č. 375/9 (orná půda) v k. ú. Horní Folmava (výrok I.); byly stanoveny podmínky pro umístění stavby (výrok II.).

Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím žalovaného podle § 92 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuto pro nepřipustnost. Nepřipustnost odvolání spatřoval odvolací správní orgán v tom, že odvolatel (= žalobce) není účastníkem řízení.

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

Územní řízení a stavební řízení jsou upraveny stavebním zákonem.

Zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o ochraně přírody a krajiny*“), upravuje mimo jiné i účast osob při řízeních týkajících se těchto oblastí.

[II] Žaloba

Žalobce tvrdí, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny ve spojení s § 27 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce není účastníkem územního řízení a odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí tedy nebylo podáno osobou oprávněnou.

Správní řád v § 27 odst. 3 upravuje, kdo je též účastníkem řízení, a odkazuje na „*jiny právní předpis*“. Jiným právním předpisem je v tomto případě zákon o ochraně přírody a krajiny, který v § 70 odst. 2 a 3 upravuje podmínky účasti občanského sdružení, resp. spolku ve správním řízení.

Jak uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí, tak prvoinstanční správní orgán považoval žalobce za účastníka řízení, neboť se do řízení řádně přihlásil a měl pravděpodobně za to, že byly splněny i ostatní podmínky. Žalovaný však v odůvodnění svého rozhodnutí účastenství žalobce na správním řízení zpochybňuje v návaznosti na to, že prvoinstanční

správní orgán ve svém koordinovaném závazném stanovisku vyjádřil, že zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny nebudou dotčeny, a dále, že Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, ve svém stanovisku uzavřel, že záměr nemůže mít významný vliv na evropsky významné lokality ani ptačí oblasti. Závěrem žalovaného tak bylo, že se v předmětném územním řízení nejedná o záměr, při němž mohou být zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny dotčeny, a účastenství žalobce vyloučil.

Úvodní ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny podrobně stanoví demonstrativním výčtem, jaké jsou zájmy chráněné tímto zákonem. Žalobce se domnívá, že podmínku účastenství ve správních řízeních dotýkajících se zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny, je nutné chápat obecně, nikoli pouze v návaznosti na stanoviska dotčených orgánů. Vždy je nutné posoudit, jaké lokality se záměr týká a zda je zde možný vliv na zájmy specifikované výše.

Není možné se ztotožnit s rozhodnutím žalovaného proto, že žalobce ve svém odvolání zpochybňuje právně závazná stanoviska dotčených orgánů, která se vyjadřovala k zásahům do přírody a krajiny, že tato stanoviska musí být podkladem územního rozhodnutí. Ze stanovisek není zřejmé, jak dotčené správní orgány k závěru došly; stanoviska týkající se ochrany přírody a krajiny nejsou dostatečně odůvodněná a podložena konkrétními studiemi. Jednou ze zásadních námitek žalobce v odvolání bylo, že stanovisko Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, bylo vydáno bez hydrogeologického posouzení plánovaného záměru na okolí, a to zejména proto, že se v blízkosti nachází významný vodní tok Teplá Bystřice. Doloženo bylo pouze hydrogeologické posouzení vrtané studny na okolí, nikoli myčky osobních a dodávkových automobilů jako celku.

Tím, že účastenství žalobce bylo žalovaným vyloučeno, ztratil žalobce možnost hájit v tomto řízení svůj základní zájem a účel, kterým je ochrana přírody a životního prostředí, přestože se domnívá, že podklady pro vydání územního rozhodnutí nedostatečně hodnotily vliv plánovaného záměru na okolní krajinu.

Zamítavým rozhodnutím žalovaného byla porušena zásada legitimního očekávání, když prvoinstanční správní orgán účast žalobce na řízení nezpochybňoval. Na podkladě žalobcových námitek vyzval prvoinstanční správní orgán žadatele k doplnění žádosti o stanoviska dotčených orgánů k umístění studny. Žalobce tak s ohledem na průběh předchozího řízení neměl sebemenších pochyb o tom, že je účastníkem správního řízení. Žalobce má za to, že naplnil všechny podmínky § 27 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, aby se stal účastníkem územního řízení, a byl tak oprávněn využívat všech práv, která účastníkům správního řízení svědčí, tedy i práva na odvolání proti rozhodnutí správního orgánu. Tím, že žalovaný zamítl odvolání žalobce jako nepřipustné z důvodu, že nebylo podáno osobou oprávněnou, když žalobce není

dle závěrů žalovaného účastníkem správního řízení, porušil žalovaný zákon o ochraně přírody a krajiny a správní řád. Napadené rozhodnutí žalovaného je tudíž nezákonné.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k věci vyjádřil v podání ze dne 8. 4. 2016, v němž trval na správnosti svého postupu i napadeného rozhodnutí, a žalobu navrhl zamítnout. Stran námitky vůči závazným stanoviskům uvedl, že z takto široce formulované žalobní námitky lze v podstatě dovodit výtku směřující k nedostatečně zdůvodněným závazným stanoviskům vydaným na úseku ochrany přírody a krajiny. Žalobce tato závazná stanoviska žádným způsobem neidentifikoval tak, aby nebylo pochyb, o jaká závazná stanoviska se jedná, to neučinil ani v odvolání proti územnímu rozhodnutí. Identifikaci měl žalobce provést alespoň číslem jednacím a datem vydání závazného stanoviska. Pokud tak žalobce neučinil, může se žalovaný pouze domnívat, jaká závazná stanoviska měl žalobce na mysli. Žalovaný tudíž dovodil, že žalobce měl na mysli písemnost Městského úřadu Domažlice ze dne 26. 3. 2015, čj. MeDO-15220/2015-Cis, označenou jako Koordinované závazné stanovisko k územnímu řízení. Obsahem této písemnosti však není žádné závazné stanovisko vydané na úseku ochrany přírody a krajiny. Ve vztahu k ochraně přírody a krajiny je obsahem uvedené písemnosti pouze vyjádření orgánu ochrany přírody a krajiny v tom smyslu, že zájmy chráněné zákonem č. 114/1992 Sb. nebudou dotčeny. Nejedná se tedy o závazné stanovisko, ale pouze o vyjádření orgánu ochrany přírody a krajiny. Žalovaný tedy jako odvolací orgán ve vztahu k tomuto vyjádření nevyužil postupu podle § 149 odst. 4 správního řádu a nepožadoval přezkum tohoto vyjádření, protože se o závazné stanovisko nejedná.

Ve vztahu k ostatním částem koordinovaného závazného stanoviska žalovaného rovněž nestíhala povinnost požadování přezkumu, ať už se jednalo o vyjádření nebo závazná stanoviska, protože žalobce je oprávněn hájit zájmy pouze na úseku ochrany přírody a krajiny podle zákona č. 114/1992 Sb. a ostatní části koordinovaného závazného stanoviska se této problematiky netýkají. Podle rozsudku NSS ze dne 21. 5. 2015, věc sp. zn. 7 As 68/2015, nestíhá správní orgány povinnost postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu, pokud odvolací námitky překračují rámec námitek, které může daný účastník řízení v územním řízení uplatňovat. Závěr je tedy takový, že žádné závazné stanovisko na úseku ochrany přírody a krajiny Městského úřadu Domažlice neexistuje a požadování přezkumu dalších stanovisek je nad rámec toho, co by mohl žalobce, kdyby byl účastníkem řízení, požadovat. Vyjádření orgánu ochrany přírody a krajiny v tom smyslu, že zájmy chráněné zákonem č. 114/1992 Sb. nebudou dotčeny, tak bylo pouze jakýmsi impulsem k tomu, aby žalovaný jako odvolací orgán došel na základě tohoto vyjádření k vlastním závěrům.

Žalovaný upozornil stran žalobcova účastenství na další judikát - rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2005, věc sp. zn. 3 As 8/2005, týkající se toho, jaké zájmy může spolek, jemuž svědčí účastenství podle zákona 114/1992 Sb., chránit, a také problematiky účastenství

a rozhodování odvolacího orgánu. K postupu žalovaného je třeba uvést to, že se zabýval tím, jestli v daném územním řízení mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popisuje podobu stavby a činí závěry o tom, že stavba nevybočuje ze stávajících poměrů v území, nedojde tedy k zásahu do krajinného rázu. Rovněž je uvedeno, že stavba nevyžaduje kácení dřevin (je umístěna na stávajících zpevněných plochách). Také je zcela logické, že nemůžou být dotčeny další složky chráněné zákonem č. 114/1992 Sb., když je stavba umístěna na stávajících zpevněných plochách současného podélného stání pro autobusy, navíc v areálu stávající čerpací stanice pohonných hmot. Ani sám žalobce pak konkrétně neuvádí (a ani v řízení neuváděl), k jakému konkrétnímu zásahu podle zákona č. 114/1992 Sb., o který opírá své účastenství, má podle něho daným záměrem docházet.

Odvolací orgán k tomuto dospěl na základě vlastních úvah a toho, co vyplývá ze spisového materiálu. Vyjádření orgánu ochrany přírody a krajiny v tom smyslu, že zájmy chráněné zákonem č. 114/1992 Sb. nebudou dotčeny, tak bylo pouze jakýmsi impulsem k tomu, aby žalovaný jako odvolací orgán došel na základě tohoto vyjádření k vlastním závěrům. K dané věci se rovněž vyjádřil i Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí (ze dne 22. 6. 2015, čj. ŽP/6308/15), a sdělil, že záměr nemůže mít vliv na evropsky významné lokality ani ptačí oblasti, a to s odůvodněním, že záměr je situován mimo tyto lokality, přičemž je ani neovlivňuje, je tedy vyloučen jeho významný vliv na evropsky významné lokality a ptačí oblasti. Toto odůvodnění, byť co do rozsahu krátké, je ale zcela dostačující. Pokud je záměr umístován mimo zájmové lokality, je pak zcela logické, že je i bez vlivu na tyto lokality. K celé této žalobní námitce je pak třeba také uvést, že přezkum závazných stanovisek podle § 149 odst. 4 správního řádu je možné iniciovat pouze na základě včasného a přípustného odvolání, protože v opačném případě se námitky obsažené v odvolání vůbec věcně neposuzují. Pokud odvolací orgán odvolání jako opožděné nebo nepřípustné zamítne, ve svém rozhodnutí se omezí toliko na důvody opožděnosti nebo nepřípustnosti odvolání.

Žalobce dále namítá, že byla porušena zásada legitimního očekávání, když stavební úřad nezpochybňoval účast žalobce na řízení. Žalovaný nemůže souhlasit ani s touto žalobní námitkou. Z postupu stavebního úřadu totiž jednoznačně vyplývá, že tento neměl pochybnosti, že žalovaný nemá být účastníkem řízení, a proto mu ani neposílal oznámení o zahájení řízení. To se stalo až později, a to jenom proto, že žalovaný se sám, bez jakéhokoliv předchozího upozornění ze strany stavebního úřadu, do řízení přihlásil. V přihlášce pak žalobce neuvedl žádný relevantní důvod, proč by měl být účastníkem řízení, a stavební úřad tuto přihlášku do řízení nikterak neposoudil a nevyvodil z ní patřičné důsledky. Žalovaný musí také upozornit na to, že účastníkem řízení se osoba nestává jenom proto, že s ní stavební úřad jako s účastníkem řízení nesprávně jednal, ale účastenství v řízení se posuzuje materiálně, což je také uvedeno v napadeném rozhodnutí. V této souvislosti je opět třeba odkázat na rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2005, věc sp. zn. 3 As 8/2005. V žádném případě tedy nemohla být porušena zásada legitimního očekávání.

[IV] Replika

Žalobce v replice uvedl, že argumentace žalovaného není zcela přiléhavá na tuto konkrétní věc, zejména v případě, kdy uvádí, že závazné stanovisko Městského úřadu v Domažlicích ze dne 26. 3. 2015, čj. MeDO-56784/2015-Cis, není závazným stanoviskem vydaným na úseku ochrany přírody a krajiny. Žalobce se domnívá, že toto naopak závazným stanoviskem je a jako takové podléhá přezkumu nadřízeného správního orgánu v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu, neboť žalobce již ve svém odvolání ze dne 8. 10. 2015 proti územnímu rozhodnutí sp. zn. OVÚP-3598/2015, čj. MeDO-48631/2015-Sz, vyjadřoval svůj nesouhlas se závěry Městského úřadu v Domažlicích obsaženými v předmětném závazném stanovisku. Městský úřad v Domažlicích uvedl v předmětném závazném stanovisku, že „*zájmy chráněné zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, nebudou dotčeny.*“, žalobce má proto důvodně za to, že se jedná o závazné stanovisko, které mělo být v rámci odvolacího řízení nařízeno k přezkumu nadřízenému správnímu orgánu. Dále žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, věc sp. zn. 7 As 68/2015, který (velmi zjednodušeně řečeno) judikoval, v jakých případech správní orgán nestíhá povinnost postupovat dle § 149 odst. 4 správního řádu. Zde je nutné poukázat na účel, pro který byl žalobce zřízen, kdy podle jeho stanov je jeho hlavním účelem zachování kvalitního životního prostředí na území celé České republiky a ochrana přírody. Žalovaný však ve svém vyjádření s odkazem na uvedený judikát tvrdí, že námitkami proti závaznému stanovisku překračuje žalobce rámec námitek, které může v územním řízení uplatňovat. Žalobce se však s tímto závěrem nemůže ztotožnit, neboť tímto postupem by mu bylo zcela znemožněno uplatňovat svá práva, která mu přiznává § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny ve spojení s § 27 odst. 3 správního řádu. Žalobce se domnívá, že citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nedopadá přesně na tento případ, neboť má jiný skutkový základ.

[V] Původní rozhodnutí krajského soudu, rozsudek Nejvyššího správního soudu

Krajský soud v Plzni ve věci původně rozhodl rozsudkem ze dne 30. 6. 2016, čj. 30A 47/2016-48 (dále též jen „*rozsudek KS*“), když rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 17. 12. 2015, čj. RR/4185/15, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ke kasační stížnosti krajského úřadu byl rozsudek KS zrušen, a to rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, čj. 9 As 242/2016 – 37 (dále též jen „*rozsudek NSS*“). Kasační soud v rozsudku NSS dospěl k tomuto závěru: „(...) [11] *Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost rozsudku v tom, že krajský soud vycházel z předpokladu, že ve věci bylo vydáno kladné závazné stanovisko na úseku ochrany přírody a krajiny a toto stanovisko pak bylo vtěleno i do rozhodnutí stavebního úřadu. Namítal, že takové závazné stanovisko vydáno nebylo. Soud následně na věc aplikoval judikaturu, která na věc nedopadá. Tato námitka je důvodná. Jediným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí byl dle krajského soudu názor daný v rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Ca 394/2008. Tento rozsudek však svůj závěr o účastenství vyslovil na základě skutečnosti, že*

závazná stanoviska orgánů ochrany přírody a krajiny stanovila podmínky, za kterých souhlasily s vydáním územního rozhodnutí. Je zřejmé, že pokud úvodní premisa není naplněna, nelze takový názor na projednávanou věc vůbec vztáhnout. Pouhý odkaz na daný rozsudek pak nelze považovat za řádné odůvodnění.

[12] V projednávané věci skutečně nebyly podmínky stejné jako v rozsudku Městského soudu v Praze. To plyne i z částí napadeného rozhodnutí, které krajský soud v odůvodnění rozsudku citoval. Konkrétně na str. 8, uvedl, že dle koordinovaného závazného stanoviska Městského úřadu Domažlice ze dne 17. 12. 2014 nebudou záměrem dotčeny zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny. Obdobně pak i dle koordinovaného závazného stanoviska Městského úřadu Domažlice ze dne 26. 3. 2015 a vyjádření stěžovatele ze dne 22. 6. 2015. V žádném z těchto dokumentů nejsou stanoveny jakékoli podmínky pro umístění stavby, které směřují k ochraně zájmu přírody a krajiny. Krajský soud to ostatně ani netvrdí. Přesto dospěl k závěru, že na věc dopadá rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Ca 394/2008, tedy, že ve věci byla vydána stanoviska na úseku ochrany přírody a krajiny, jež stanovila podmínky pro umístění stavby. Tento jeho názor je tak vnitřně rozporný, což představuje vadu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti, kvůli které je nutné rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 – 107, nebo ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25). V dalším řízení musí krajský soud vyjít z jím popsané situace, že v dané věci nebyla vydána stanoviska na úseku ochrany přírody a krajiny, která by stanovila podmínky pro umístění stavby, a na základě toho věc právně posoudit.“

[VI] Nové rozhodnutí krajského soudu

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud opětovně dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná.**

Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 24. 10. 2013, čj. 5 As 2/2012 – 95 (k dispozici na www.nssoud.cz), mj. toto: „(...) ***V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného je tudíž správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání, a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřipustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto rozhodnutí odvolacího orgánu zruší a***

věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, www.nssoud.cz, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, a ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, dostupné na www.nssoud.cz).“.

Krajský soud proto obrátil pozornost na stěžejní žalobní námitku, tedy zda žalovaný pochybil v názoru, že žalobcovo odvolání bylo nepřípustné.

Napadeným rozhodnutím bylo k odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí rozhodnuto tak, že se odvolání dle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřípustné zamítá.

Podle § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, účastníky územního řízení jsou dále osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis.

Podle § 70 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, ochrana přírody podle tohoto zákona se uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů.

Podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen „občanské sdružení“), je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována.

Podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 8/2005 - 118, dospěl mj. k těmto závěrům: „(...) *Občanskému sdružení přiznává tedy tento zákon (= zákon o ochraně přírody a krajiny, poznámka krajského soudu) postavení účastníka řízení, jedná-li se o sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny a jde-li současně o řízení, při němž mohou být* (zvýraznění provedl krajský soud) *dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona; tyto dvě podmínky musí být kumulativně naplněny, aby se občanské sdružení mohlo stát účastníkem správního řízení. Zda se o takové správní řízení*

jedná, je na posouzení správního orgánu, u něhož bylo řízení zahájeno, a který musí zjistit okruh účastníků řízení; posouzení přitom závisí vždy na konkrétní věci. (...) Zájmy ochrany přírody a krajiny, k jejichž ochraně jsou občanská sdružení s tímto předmětem činnosti povolána, se přitom podle § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny rozumí péče o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i vzhled a přístupnost krajiny. Podle § 2 odst. 2 písm. g) zákona o ochraně přírody a krajiny zajišťuje spoluúčastí v procesu územního plánování a stavebního řádu s cílem prosazovat vytváření ekologicky vyrovnané a esteticky hodnotné krajiny. (...) Účast občanských sdružení podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze vykládat natolik široce, že by se vztahovala na jakoukoliv složku životního prostředí, nýbrž toliko na složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny. (...)“.

Krajský úřad dospěl v napadeném rozhodnutí stran žalobcova účastenství k tomu, že „odvolatel je občanským sdružením resp. spolkem, jehož posláním je ochrana přírody a krajiny; zájmy chráněné ZOPK však v daném územním řízení nemohly být dotčeny. Nedošlo tedy k naplnění všech zákonných podmínek pro účastenství odvolatele v daném územním řízení. Odvolateli nesvědčí účastenství podle § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona ve spojitosti s ust. § 70 odst. 2 a 3 ZOPK, neměl tedy právo v řízení před orgánem I. stupně uplatňovat námitky a ve smyslu § 81 odst. 1 správního řádu tudíž neměl právo se proti územnímu rozhodnutí odvolat. Odvolání bylo proto posouzeno jako nepřipustné.“.

Spornou tedy nebyla otázka, zda je žalobce občanským sdružením, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, ale druhá „složka“ účastenství, tedy možné dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny chráněné podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Stran toho žalovaný konstatoval na str. 2 a 8 napadeného rozhodnutí následující: „(...) Z předaného spisu odvolací orgán mj. zjistil následující skutečnosti: Dne 30.03.2015 stavební úřad obdržel žádost společnosti RoBiN OIL s.r.o., Libušina 172, 272 03 Kladno - Dubí, IČ 49823574 v zastoupení na základě plné moci společností STARÝ A PARTNER s.r.o., IČ 27197395, Kubova 6, 186 00 Praha 86, o vydání rozhodnutí o umístění stavby „myčka osobních a dodávkových automobilů u ČSPH RoBiN OIL - Folmava na pozemcích č. parc. 375/8, 375/9 k.ú. Horní Folmava“. Žádost byla mj. doložena:

- Dokumentací k územnímu řízení zpracovanou v 10/2014 pod č. zakázky 124/2014 společností STARÝ A PARTNER s.r.o., Kubova 6, 186 00 Praha 86, IČ 27197395; zodpovědným projektantem je Ing. Jiří Starý, autorizovaný inženýr pro pozemní stavby evidovaný u České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (ČKAIT) pod č. 0004506. Hydrogeologickým posouzením možnosti jímání podzemní vody, vypracovaným v únoru 2015, Mgr. Z.T., osobou s odbornou způsobilostí v hydrogeologii a sanační geologii (společnost 4G consite s.r.o., IČ 27624218, číslo úkolu 15 047).
- Vyjádřením Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 02.12.2014, č.j. ŽP/11496/14, ve kterém je mj. uvedeno, že pro předmětný záměr z hlediska ochrany životního prostředí vydá stanovisko MěÚ Domažlice, odbor životního prostředí, a že předmětný záměr nepodléhá posuzování dle zákona 100/2001 Sb., v platném znění.

- *Koordinovaným závazným stanoviskem MěÚ Domažlice, ze dne 17.12.2014 č. stan. 356/2014 k záměru žadatele, které vyjadřuje stanoviska jednotlivých dotčených orgánů chránících veřejné zájmy podle ve stanovisku uvedených zvláštních právních předpisů. Ve stanovisku je mj. uvedeno, že dle § 65 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, zájmy chráněné citovaným zákonem nebudou záměrem dotčeny.*
- *Koordinovaným závazným stanoviskem ze dne 26.03.2015 č. stan. 103/2015 (rovněž Městského úřadu Domažlice, pozn. krajského soudu), které bylo vydáno k záměru včetně zásobování stavby vodou z vrtané studny, v němž z hlediska zájmů chráněných zákonem č. 114/1992 Sb., v platném znění je shodně jako v předchozím stanovisku č. 356/2014, obsaženo vyjádření k záměru podle § 65 citovaného zákona, že zájmy chráněné tímto zákonem nebudou dotčeny.*

(...) Dle vyjádření projektanta v dokumentaci, podloženého odůvodněným vyjádřením Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 22.06.2015, č.j. ŽP/6308/15, je vyloučeno, že záměr může mít významný vliv na evropsky významné lokality a ptací oblasti (ust. § 45i odst. 1 ZOPK). Výše uvedené skutečnosti jsou ve spisu podloženy dokumentací záměru, která byla kladně projednána mj. s dotčenými orgány na úseku životního prostředí, chránícími zájmy podle zvláštních právních předpisů, doklady o výsledcích projednání, jež byly podklady rozhodnutí, jsou součástí předmětného spisu. Na úseku zájmů chráněných ZOPK se jedná o shora citované vyjádření Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 22.06.2015, č.j. ŽP/6308/15 a o vyjádření MěÚ Domažlice, vydané k záměru podle §65 ZOPK, obsažené v doložených, shora citovaných „Koordinovaných závazných stanoviscích“ ze dne 17.12.2014, č. stan. 356/2014 a ze dne 26.03.2015, č. stan. 103/2015, kde je výslovně uvedeno, že zájmy chráněné ZOPK nebudou dotčeny. Jedná se o odborné stanovisko orgánu státní správy na úseku ochrany životního prostředí podle ZOPK. Stanoviska (ze dne 17.12.2014, č. stan. 356/2014 a ze dne 26.03.2015, č. stan. 103/2015) byla vydána jako podklad pro územní řízení. Z textu stanoviska ze dne 26.03.2015 č. 103/2015 (uvedeného popisu akce) je zřejmé, že daná problematika byla posouzena a stanovisko vydáno na podkladě dokumentace k územnímu řízení, která byla podkladem pro vydání územního rozhodnutí, není zde žádných pochyb o tom, že by stanovisko nebylo vydáno k záměru v celém, územním rozhodnutím řešeném rozsahu. Z výše uvedených důvodů odvolací orgán dospěl k závěru, že v dané věci se nejedná o záměr, jímž mohou být zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné dle ZOPK dotčeny. Jak již bylo výše uvedeno podmínky pro možnost vzniku účastenství občanského sdružení v územním řízení podle ust. § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona ve spojitosti s ust. § 70 odst. 2 a 3 ZOPK musí být splněny kumulativně, nesplnění byť i jediné ze zákonem stanovených podmínek možnost účastenství vylučuje. Odvolatel je občanským sdružením resp. spolkem, jehož posláním je ochrana přírody a krajiny; zájmy chráněné ZOPK však v daném územním řízení nemohly být dotčeny. Nedošlo tedy k naplnění všech zákonných podmínek pro účastenství odvolatele v daném územním řízení. Odvolateli nesvědčí účastenství podle § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona ve spojitosti s ust. § 70 odst. 2 a 3 ZOPK, neměl tedy právo v řízení před orgánem I. stupně uplatňovat námitky a ve smyslu § 81 odst. 1 správního řádu tudíž neměl právo se proti územnímu rozhodnutí odvolat. Odvolání bylo proto posouzeno jako nepřípustné.“.

Takové odůvodnění, dle názoru krajského soudu, neobstojí. Žalovaný správní orgán, tedy Krajský úřad Plzeňského kraje, **odbor regionálního rozvoje**, totiž převážně pouze reprodukoval závěry vyjevené někým jiným (= Krajský úřad Plzeňského kraje, **odbor životního prostředí**, Městský úřad Domažlice), aniž by prezentoval vlastní úvahu nad možným dotčením zájmů ochrany přírody a krajiny. Tento nedostatek vynikne v kontextu s další částí odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde krajský úřad uvedl: (...) *Stavba je umístována v území přírodního parku Český les, při silnici I. třídy I/26, v zastavitelném území části obce Česká Kubice, v k.ú. Horní Folmava, konkrétně v prostoru stávající čerpací stanice pohonných hmot RoBiN OIL, na výjezdu z této stanice, na stávajících zpevněných plochách současného podélného stání pro autobusy, které budou pro umístění nové myčky upraveny. Poloha umístění stavby nevyžaduje kácení dřevin. (...) Odvolatel možný negativní vliv stavby na životní prostředí spatřuje vtom, že v těsném sousedství stavby se nachází významný vodní tok Teplá Bystřice. Lokalita stavby se sice skutečně nachází v povodí tohoto vodního toku, do něhož však napadeným rozhodnutím umístěnou stavbou není nikterak zasahováno.* Krajský úřad tedy v této části odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvádí, že umístěvaná stavba se nachází v území přírodního parku Český les, kterýžto fakt je, dle názoru soudu, významnou informací z hlediska možného dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny ve smyslu jejich vymezení v § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Za této situace byl však žalovaný povinen vlastní argumentací odůvodnit, proč je tato skutečnost z hlediska možného dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny bezvýznamná a proč jsou naopak rozhodující závěry vyjevené někým jiným (viz výše). Dále, krajský úřad připouští, že stavba se nachází v blízkosti významného vodního toku Teplá Bystřice. I to je, dle názoru soudu, podstatné z hlediska možného dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny ve smyslu jejich vymezení v § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ani v tomto případě však napadené rozhodnutí neobsahuje smysluplné zdůvodnění, proč zde nemohou být řečené zájmy dotčeny. Strohou argumentací, že do „povodí tohoto vodního toku není umístěnou stavbou nikterak zasahováno“ a přepis závěrů vyjevených třetími osobami totiž soud nepovažuje za dostatečnou, zejména za situace, kdy se jedná o stavbu myčky osobních a dodávkových automobilů, kde v případě možné havarijní situace může dojít k závažným ekologickým škodám zejména v blízkých vodních tocích.

Krajský soud proto na základě výše uvedených skutečností považuje napadené rozhodnutí za nedostatečně odůvodněné a vnitřně rozporné. **Vzhledem k uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vady řízení a současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).** Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný tedy znovu posoudí možné žalobcovo účastenství v předmětném řízení ve smyslu § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, když přihlédne nejen k obsahu listinných podkladů, jejichž závěry vtělil do napadeného rozhodnutí (viz výše), ale i k tomu, že stavba má být umístěna v území přírodního parku, že se v jejím okolí nachází vodní tok a že se jedná o stavbu, kde v případě provozní havárie může dojít ke škodám na životním prostředí.

Soud pro úplnost uvádí, že dalšími uplatněnými žalobními námitkami se, ve světle judikatorních závěrů vyjelených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, čj. 5 As 2/2012 – 95, již nezabýval. Vzhledem k tomu, že ve věci bylo rozhodnuto záhy po realizaci nezbytných úkonů v řízení, soud samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

[VII] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl (mezitímní úspěch žalovaného v řízení před Nejvyšším správním soudem nemá na rozhodnutí o nákladech řízení vliv), právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem (krajským i kasačním) ve výši 13.200,- Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a vyjádření ke kasační stížnosti. Odměna za seps repliky nebyla žalobci přiznána, neboť v ní nebyly obsaženy nové skutečnosti, pouze konkretizace již uvedeného v žalobě. Odměna advokáta a náhrada advokáta nemohly být navýšeny o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), neboť zástupce žalobce nedoložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty, a tato skutečnost není uvedena ani v registru ekonomických subjektů. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 29. března 2018

JUDr. Václav Roučka v.r.

Za správnost vyhotovení: L. K.

předseda senátu